

нали да ги чупятъ. Тогава дърветата се замолили на слънцето:

— Направи ни яки, за да устоимъ на вѣтъра.

Слънцето имъ дало сили. Направило ги яки. Хранѣлъ ги въздухътъ, смучели сокове отъ земята. И дърветата надебелѣли.

Веднѣжъ вѣтрѣтъ завидѣлъ на буйната гора.

— Какъ може — рекълъ той на дърветата — вие да сте по-яки отъ мене?

— По-яки сме! — отговорили тѣ. — Защото приемъ слънчеви сили и ни храни плодородната земя.

Разсърдилъ се вѣтрѣтъ, забучалъ страшно. Излетѣлъ на връхъ планината. А тамъ имало снѣгове и ледове. Той имъ се оплакалъ:

— Долу растатъ буйни гори. Тѣ казватъ, че сж по-силни отъ насъ. Ние трѣбва да ги победимъ!

— А-а, слънцето ли? — скръцналъ съ зжби единъ старъ ледникъ. — Значи слънцето, което ни топи? Тогава ти, вѣтре, събери мъгли и облаци, и помрачи това